



## ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδόμον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον  
ἐδρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούριος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἑνιακόσα,  
ἄλο γὰ τὴν Ἀνθρώπωσι θὰ περνοδῖν' ἢ γλώσσα.

**Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολὺ.**

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὴ.  
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δικτῶ φράγκα εἶναι μόνον.  
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τοσαυτῆ  
ὅτι πωλοῦμεν πάματα ε Ρωμηοῦ » ἀνελλιπῆ  
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει  
δῖν θὰ πληρῶν' δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τιλῆ.

Νοεμβρίου δωδεκάτη  
καὶ διαβρῦλλεται κέτι.

Χίλια κι' ὀγδονταεῖς κι' ἑκατὸ,  
καὶ κάζο τοῦ Μπενάκη δυνατὸ.

**Ο Μαιντάνης 'στὴ Βουλῇ  
γιὰ τὸν πᾶρ Ντιντὸν 'μιλεῖ.**

Φ.— Τὸν ξέρεις, βρέ, τὸν πᾶρ Ντιντὸν ;  
Π.— Ποιὸς εἶναι τοῦτος πάλι ;  
Φ.— Δὲν ἄκουσες ποτὲ γ' αὐτὸν ;  
Π.— Δὲν ἄκουσες ;  
Φ.— Δὲν ἄκουσες ;  
Π.— Δὲν ἄκουσες.  
Φ.— Δὲν ἔφυγε ν' ἀκούσῃς ;  
μὴτε γιὰ τοῦτον τίποτε, βλαστὴ τῆς πρωτεύουσῃς ;  
Κ' ἐν τοῦτοις γιὰ σοφοῦ καὶ σὺ περνεῖς 'στὴ Ρωμηοσύνην  
κι' ἀνάπτουξαι καὶ μόρφωσις πολλὴ σὲ διακρίνει.

Π.— Ἄλλὰ γιατί, βρέ Φασουλῆ,  
γιὰ τοῦτον μ' ἱρωτάς ;  
Φ.— Ἔγινε μέσα 'στὴ Βουλῇ  
σπουδαῖος σαρματᾶς.

Π.— Μήπως κι' αὐτὸς ὀργανωτῆς μᾶς ἔρχεται μεγάλος ;  
Φ.— Εἶναι φραγκόπαπας θαρρῶ κι' ἱεροκήρυξ Γάλλος.  
Π.— Ἐ! καὶ λοιπὸν ;  
Φ.— Λοιπὸν αὐτὸς πρεσβευτῆς, κακομοίρη,  
πὺς εἶσαι τιμωτάτος σὰν ἔχῃς τὸν ἀργύρη.  
Π.— Κ' ἔγω καθ' ἑλα συμφωνῶ, ζυλῆμι μπακαλιάρου,  
μ' αὐτὸν τὸν Φλάρη τὸν σοφὸ ; ...  
Φ.— Κακὸ ψυχρὸ σου φλάρο.

Π.— Τί σχέδιον ἔχουν δ' αὐτὰ μαζὶ μὲ τοὺς πατέρας ;  
τι πρὸς ἡμᾶς ὁ πᾶρ Ντιντὸν κι' ἡμεῖς πρὸς τοῦτον, τέρας ;  
Φ.— Θαρρῶ πὺς ἴμιλῃσι γ' αὐτὸν ὁ βουλευτῆς Μαιντάνης,  
κι' αὐτὸς 'στὸ βῆμ' ἀνέτριψε, καθὼς καταλαμβάνει,

μὲ ζῶντα παραδείγματα, μ' εὐφράδια καὶ χάρι,  
τὰ ὄγματα τοῦ Φλάρη.

Π.— Πᾶς ἐνθουσιῆθ τὸν Ντιντὸν αὐτὸς ὁ πληρεξούσιος ;  
Φ.— Ἐἴρω κι' ἔγω ... μυστήριον ...  
οὐ μὴν αὐτὸν τὸν κύριον  
τὸν κατεχειροκρότησις κάθε πτωχοῦ καὶ πλοῦσιου.

Συζητουμένον κατ' αὐτὰς  
πολὺ καὶ κατὰ μέρος  
ἀπὸ κυρίου Βουλευτῆς  
σχεδίων διαφόρων.

Συζητουμένης κατ' αὐτὰς ὑπὸ διπλῶν πατέρων  
τῆς νείας ἀνορθώσεως τῶν καθ' ἡμᾶς γαστέρων,  
ἐν μίσην σάλων καὶ βροντῶν,  
ποῦ τὸ μεγάλο σου χέρις,  
'θυμῆθηκα τὸν πᾶρ Ντιντὸν  
ὁ κύριος Μαιντάνης.

Εἰς ἡμέρας φλογεράς  
κι' ἀνορθώσεως σεβαραῖς  
κάθε νέου πατριώτου  
κι' ὁ Ντιντὸν ὁ φοικαράς  
'τράβηξι τὸν διέβολὸ τοῦ

Ποῦ τέλεγε, ποῦ τέλειξέ, ποῦ τῶγε μὲς 'στὸν νοῦ τοῦ  
πὺς ἄλλην πληρεξούσιος θὰ πῆ καὶ περὶ τοῦτου.  
Ποιὸς νὰ τοῦ τέλεγι ποτὲ τοῦ σεβασμιωτάτου  
ὅτι μὴ μίρα θέρρισκε μαζὶ μὲ τὸν μετᾶξ τους ;



Ποιός θά 'μπορούς νά τοῦ πῆ  
γιά τό σοφὸ του βήμα  
πῶς μιά φορὰ θ' ἀνατραπῆ  
οἱ μᾶς Διπλῆς τὸ βῆμα;

Μεγάλος σαματᾶς  
μέσα 'στουὺς Βουλευτᾶς,  
ὡς ἀνωθιν προεῖρηκα.

Μὰ καί 'στὰ θεωρεῖα  
ἴγινι φασαρία  
γιὰ τὸν ἱεροκῆρυκα.

Κι' ἔλεγαν, μίο κάρο,  
κι' ἐκεῖνα γιὰ τὸν Φλάρο,  
κι' ἐγνώσθη τ' ἐνομιὰ του οἱ μιά στιγμὴ καὶ μόνο,  
κι' ἔλοι, βρὶ Περικλῆτο, τὸ πρόφραγ μὲ τόνο.

Σ' ἔκαναν νὰ σαστίσῃς  
τόσαι χειροκροτήσεις,  
πολλῶν ζεφωνητᾶ  
καὶ γέλοια δυνατᾶ.

Γιὰ τὸν Ντιντόν ἡ γλώσσα μας μὲ κόμπον ἔγαυρία,  
Ντιντόν φωνάζουν κληρικοί,  
Ντιντόν φωνάζουν λαϊκοί,  
Ντιντόν Ντιντόν 'στὴν αἰθουσα, Ντιντόν 'στὰ θεωρεῖα.

Τότε δὴ τότε μὲ θυμόν,  
ζυλένις κτριζέρη,  
ὁ πληρεξούσιος ἡμῶν  
ἰμούντζωζε τὸν Φλάρη.

### Ο Φασουλῆς δὲν σιωπᾷ περὶ τοῦ Φράγκου τοῦ παπᾶ.

'Ἐμουντζόθη διὰ γλώσσῃς  
ὁ παπᾶς ὁ Δυτικός,  
τῆς Βουλῆς καταγιλώσῃς,  
ὅπως λέν, Ὀμηρικῶς.

Μέγας ὁ γέλοος τῆς Βουλῆς,  
τριλλοῦ παπᾶ Βαγγιλία,  
κι' ὁ Χρηιδῆς κι' ὁ Πουλῆς  
ἀγνώσθησαν 'στὰ γέλοια.

Φαιδρότης γιὰ τὸ μουντζώμα μὲς 'στῆς Διπλῆς τὴν Χάβρα  
κι' ὁ πῆρ Ντιντόν ἱέρασι κακὰ ψυχρὰ καὶ μαύρα.  
Κι' ἔγελασα κι' ἐγὼ πολλὸ κι' ἀνέκραξα μὲ τόνου:  
ὦ πῆρ Ντιντόν, ἀν καὶ μακρὸν τῆς γῆς τῶν Παρθωνῶν,  
εὐλόγει τοὺς πατέρας  
οἱ σοβαράς ἡμέρας.

Κι' ἀν ὄντως ἔγρης κόπον νοῦ  
ἱπεικῆς ο' αὐτοῦς φανού,  
καὶ μὴν τοὺς συνερίζεσαι γιὰ γέλοια καὶ γιὰ σκώμματα  
καὶ γιὰ χειροκροτήσεις,  
καὶ μὴ πρὸς τὰ μουντζώματα  
μὲ μουντζαῖς ἀπαντήσῃς.

Σύγγνωθι καὶ συχώρα  
τοὺς ρητοράς μας τώρα,

κι' ἀν χωρατὸ κανένα  
ἔπαυσε καὶ γιὰ σένα,  
μὰ γνώριζε πῶς 'στουὺς καιροὺς αὐτῆς τῆς τρικυμίας  
ἡμέρας διατρέχομεν μεγάλης εὐθυμίας.

Παρακαλῶ σε, πῆρ Ντιντόν, ἀς μὲς δοθῆ συγγνώμη  
γι' αὐτὴν τὴν εὐθυμία...  
γεμάτα τὰ Ταμεία,  
καὶ λέν πῶς δὲν τὸ φάγαμε τὸ δάεινον ἀκόμη.

Π.— Μὰ τείνει τοῦτα ποῦ μοῦ λῆς, βρὶ Φασουλῆ γαλντούπῃ;  
μὲ τοῦτον τὸν Φραγκόπαπα μοῦ 'γίνηκες κουνοῦπῃ.

Φ.— Παρντόν παρντόν,  
ὦ πῆρ Ντιντόν.  
Συγγνώμη πάρασκε κι' ἐμοί,  
κι' ἀν ἡ ψυχὴ μας εὐθυμῆ,  
πλὴν μάθε πῶς ἱέρασαν τῆς θλίψεως οἱ χρόνοι —  
κι' ὁ Τῶφφελ γιὰ τὸν Στόλο μας ὀργανισμοὺς σκαρῶνει.

Σὰν τὸν Ἀθέρωρ κι' ἄλλα δὴδ ζῆτει πολεμικὰ  
ἀγιάκι μεγαλύτερα  
καὶ ο' ὄπλισμὸ καλλίτερα,  
πλὴν θλεῖ κι' ὄποδρῶξια κι' ἀντιτορπιλικὰ.

'Ὀργανισμοὺς Ἑγγλέζικους καὶ τέλειος καθ' ἑλα,  
θλεῖ κι' ὄβιδες καὶ πυρά,  
θλεῖ καὶ Σπίτσους καὶ Ψαρά  
μὲ νῆα ποροβόλα.

Κι' ἐγὼ θαυμάζω, πῆρ Ντιντόν, τοῦ Τῶφφελ τὴν ἀφέλεια...  
γκοντέμ! τὸ πόδι του πατεῖ,  
καὶ σὰν Ἑγγλέζος ἀπαίτει  
Ναυστάθμοις 'στὴν ἐντέλεια.

Κι' ὁ πῆρτος τῶν Ἀνορθωτῶν  
ὀδράτῃ λέγει πρὸς αὐτόν.

Κυττάζει τοὺς ὀργανισμοὺς τοῦ Τῶφφελ καὶ διακρῶζει,  
κι' ὁ Βενίζλος φαίνεται πῶς συμφωνεῖ μ' αὐτὰ,  
οὐ μὴν κρυφίως μὲς 'στ' αὐτὶ τοῦ Τῶφφελ ψιθυρίζει  
νὰ κἀν κι' ἕνα σγέδιο πῶς εἰδῶμεν λεπτὰ.

Στόλους κι' ἐγὼ φαντάζομαι μεγάλους νύκτα 'μέρα  
καὶ θελο Ντρήτων πρὸ πολλὰ κι' ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα...  
Καὶ κοιμισμένοι καὶ ζυνοῖς ἀπάνω 'στο κρεβάτι  
φαντάζομαι τὴν θάλασσα μὲ κολλοσοὺς γιμνᾶτι,  
καὶ βλέπω μὲς 'στο Φᾶληρο θεόρατα βατοῖλα  
μὲ κάθε παπαρθῆλα.

Πόσαις φοραῖς πλανώμενος ἀνά τὰς παραλίας  
δὲν ἀνεμνήσθη καταρῆς τὰ Ντρήτων τῆς Ἀγγλίας...  
Πόσαις παρὰ θιν' ἄλλος δὲν ἀνεμνήσθη μόνος  
τὰ θησαυροφυλάκια τῆς φίλης Ἀλβιόνος.

Κι' ὅπταν ζῆνοι στόλοι μ' ἰθαμῶναν μεγάλοι  
πόσαις φοραῖς δὲν εἶπα μονάχος 'στ' ἀκρογιάλι:  
'Ἀφοῦ γιὰ τὸν Λιούτρη  
λένε πῶς φῆμη χαιρεί  
μεγάλῃ 'στὴν Ἀγγλία.

Τότε γιατί τὸν σκάνουν,  
γιατὶ καμμιὰ δὲν κάνουν  
οἱ τοῦτον εὐκολία;